

гията на живота отъ небесата, събрала въ себе си и радостъта на новата пролѣтъ. Тогава живъ възторгъ потръпва въ моитѣ гърди и нови сили се събиратъ по тънката жилава връвь.

Какъ, съ младежка жилавостъ, размахва дѣсна ржка сила и бързина, поддети и отъ цѣлото тѣло!

Хвърчилото се вдига все по-високо и неговата книжна главичка надниква къмъ земята като малка, пѣстра пеперудка надъ отворения цвѣтъ.

Ние двама се гледаме, и азъ му пращамъ моята доволна усмивка.

Животворното вжженце.

То ме прави здрава и подвижна като птичка. Съ него азъ играя всѣки день на слънце въ двора, или на зелена поляна.

Моето вжженце е игриво. Като колелото на водна мелница то се върти около мене съ отмѣрено плѣскане, когато се допира до земята. А неговата отвесна елипса прилича на тънка, хубава рамка, включила въ празното мѣсто моето немирно тѣло.

И азъ подскачамъ леко, като гумена топка. Дветѣ ржце здраво сж хванали дветѣ дрѣжки на вжженцето. Струва ми се, че съмъ стѣпила на отворенъ прозорецъ, готова да скокна отвъдъ. Завъртя ли пакъ вжженцето, ржцетѣ енергично замахатъ лакти назадъ; тѣхнитѣ две кржгчета се въртятъ като колелетата на желѣзопжтенъ локомотивъ, и пълнятъ гърдитѣ ми съ прѣсенъ въздухъ. И азъ усѣщамъ, какъ нова сила ме повдига отъ земята, прави ме лека и силна, и като че ли ме кара да хвъркна въ простора.